

වියරු වැටුණට එක් නිමේශෙක ආශා හි පෙරේරා

හෘය නොහියට මතු පිටින් දෝරෙ ගිය දුක ගිත යටින් දරාගෙන අපි උන්තු හැටි ගැන දන්නෙ හෘය පින්වතුන්

අඩි ගෘයයි හෘය කාමරේ දවස ගෙව්වෙම ගාමනේ කාපු හැටි අහගන්ට තිබුණා ගලක්වත් තිබ්බා හම් ලියේ

භූමිතෙල් කළුලක් හැති ලාමිපුට නවමත් ඇති මාස හතරේ පොඩි ඒකාටත් තිබුණා හෘය කිරි ඒරි

උපන්දා ඉඳ පීවිනේ වින්දේ අපමනා දුක් කොට්ටි හුස්ම වැටෙනා මල කොට්ටි ගෙව්වෙම සතුටට හිරි වැටි

ගැහෙන තුරු හදවත් ළයේ උන්ගෙ හැමටම පණ වනේ වියරු වැටුණට එක් නිමේශෙක මක් කොරන්ටද ස්වාමීනේ...!

මේ මහා කළු ගිය පවා සැලෙන්නැති අපෙ දුක බලා සත්තකයි මනතුනේ පින්වත් කන්ද අප හට පෙම්කලා.

මුණුපුරු පැටියට උපන්දින ආසිරි ගුණසිලි ජයසුන්දර

මිණි කිරුලක් පැලඳ රජවිය රජ බිසවක් වුණා මව ලේ මිත්තණියක් විලස සහසක් සෙත් පිරිතක් ගයම් තෙරුවන්

අනුහස් ඇත උතුම් මුණි දිනු මැයි හඳ රැස් පැලට එබුණා ඔබ දිනු වස්දොස් නැත ඔබයි පුත රන් හඳ සියවස් ආයු බෝ වේ නැණ බල

ලස්සන ඇස් දෙකක් ඇති අපෙ සුනෙත් වුනා වස්සන හිනා වස්සෙත් හද පිනා දිස්වන ළපරි මුව සුරතල් වදක් දිස්වන මගේ වියපත් බව මැකි

විදේසයට මං ආවේ කුඹ හිතේ දුකට මට කවි කියවුණ මගේ රටට යන දා කුඹ මෙහි හිතේ ලෙඩට ඔහු ලොව ඇත්දෝ

නැතිගේ දෙපට රන් කවුණු සිතු බැරියේ සඟවන්න දරු පෙම ලොව පැටියේ පෙහෙයි පරපුර පවතින දෙවියෝ රැක දෙන්න මගේ මුණුපුරු

අත්බ ලබයා

සුදෝ සුදු කාවස කේයසී (සාගර පලන්සුරිය)

මල් ලස්සනයි හොඳ හොඳ පාටයි පෙනෙනවා දුකිනවා කියනා මොනවද අම්මේ මම අහගන්ට නෝරා දෙන්න මම දන්නේ නෑ

මල්වල හොඳ සුවඳ මිස පාටක් ඒවා මොළොක් බව තේරෙනවා ඒවලින් කියා මොකවත් ගෙම මට තේරුම් ගන්ට අම්මේ බැර

උණුසුම දැනේ දහවල මට රැයට වෙනසක් ගෙම තියෙනවද මෙහි මෙයට මට නොදැනෙන්නෙ මා කණ කොළුවකිල කුඩා ලොකු වෙන කොට දැනේවද මම අයම් හබා

ඇඟිලි තුඩට මල් පෙති වල ඇති මට දැනෙනවා ඒය අල්ලන හැම පාට කියා ඇත්තම් ගතියක් අම්මේ ඇත නොනැවෙන එක තමයි

ලස්සන කියන දේ හැතැරට වත් මගේ දිවට හරි මගෙ අත පය නොදැනෙන්නේ මොකද නෝරා දෙන ඉඩයා ගෙන ඉන්න අම්මේ බැරිය

ඇයි අම්මේ අඩත්තේ මේ කළු මට දැනෙනවා යයි මගෙ අත් දිගට නාඩත් අම්මේ නාඩත් මම විහිළ එන්නද ගොසින් බොරු කී කොල්ලන්ට

කිවා ඒවා ආවා මේවා කොහෙද මටද කියෙනවද මොකද වඩා වඩා

මෙළෙක විරෙක මලෙක දුක කනට විලට කලට මට සලා ගලා කලා තලා

දිනකම- කුමුදු නාහක

වැසි වසන ඒ කළුඵ අතුල විජේවික්‍රම

අහස් තලයේ වලා විසිරලා පිරෙන්නේ කැටි ගැසුණු ඒ හෙලන කළුලිත්ද

මේ වණ්ඩ මාරුතය වී ගලා හමින්නේ පොදි ගැසුණු හද පෙලන සුසුමේත්ද

අකුණු විදුලිය කොටා පුපුරලා දැවෙන්නේ තොරපෙනා වේදනා ගොඩකිත්ද

මල් වල පිරි ලොවක් පිවිතය ලබන්නේ වැසි වසන ඒ කළුඵ බිඳකිත්ද

අහිතය අමරණීයයි

නන්ද ගුණවර්ධන ගුරු මානා

මේනිට වේටල

ගුවන් ගැසී ක්ෂණික වෙත වනා දිවුලි මගේ දෙනෙත අටට අදුර පුරවාගෙන පැතුරුණි කළු වලාකුලක්

මගෙ හදවත වැලපුනා සැනසිල්ලද තිමවුනා හැදුම් පෙමේ පිවිතුරු බව තිමවකට පත් වුනා

හදවත වෙත ලං වෙන්නට කිසිවෙක් මා අසල නොමැත දෙසවනට ගැටුණි මගෙ කුරුරු දුම්රියේ රළු හඬ

මහස විසරා වුනත් මගේ මගේ සතුට මබෙ සතුටයි පිවිතුරු හදවතින් මබෙ මගේ නාමය මකාලන්න

පෙහෙන තෙක් මාතයේ මිනිස් පුළුන් කොමැත දෙදුරන මගෙ හදවතට කුරුරු වන්නේ ඇයිද දෙවිය

බාධාවක් නොකරමි මම දුරු රටකට පියාගමි මගේ නෙතට නොගැටී සිට මබ සුව දුක් සොයා බලමි

කැඳලි කරා පියඹා යන සියොකුන්ගේ නාදයෙන්ද අවුල් වෙතුව මගේ මනස සැනසීමක් නැත මා හට

මගේ හදට ඇතුල් වෙන්න කිසිවෙක් ලොව ඉපදී නැත 'සැද' නමැති නම පුරකිම මැණික රකින නාහයා මෙන්

වසර ගණනාවකට පෙර අපේ හදවත් බෙද ගන්නා සතුට මිහිරි හා සාමය ආදරයෙන් රැක ගන්නා

සැද නොමියන 'සැද' නාමය අහිමි වුනුනේ මේ හවයේ සතුට මිහිරි හා සාමය දුකම අනුව පෙරුම් පුරුම්

අඟියක ආදරය අපගේ දෙවිය දුදුරා ගන්නා ආදර පිය කුමාගෙ අණ රැකිය යුතුය මට සිතනා

අවසන් ආදර හසුනේ මෙසේ ලියා එව්ව නමුත් ඒ ගැන දැන ගන්නා විට දැය වසරක් ගෙවී ගොසින්

එවිතර කීකරු දියණී හදවත ගොළු කරගන්නා පියකුමාගෙ අණසක වෙත මගේ හදවත හැමිලියා

සියල්ලා මංවිල්ලා මංවිල්ලා මංවිල්ලා මංවිල්ලා

මංවිල්ලා මංවිල්ලා මංවිල්ලා මංවිල්ලා

වැල්ලේ පල්ලේ විල්ලේ මංවිල්ලේ

වෙයල්ලා පාගල්ලා මංවිල්ලා මංවිල්ලා

මංවිල්ලා ඇඳගල්ලා ගල්ලා පැදපල්ලා

මිතුරු මෙනුම් අප එක්ව කතුරු ලෙසට බැඳ රන් නතරලමින් ඉවිනේ මෙවර පදිමු අපි රට

පවුල් උඩින් සිට බැඳ පිට පිට පැහැවී එකර වට පිට සිටී අය බලා අට දෙන අට තොට වාඩී

උඩට උඩ වැඩි මක්කම් වසින වසින වැසි වී ගල දවන දවන නැවී සමුදුර අපිත් පදිමු දැන් රං

අට දෙන අට තොන වාඩී සිට ගෙන දෙන්නෙක් පොළා වවුලක් ලෙස කැරකෙන අපිත් පදිමු දැන් රං

පදින කලට අඟනෝ අදින සළුව තද කර තදින අසින් වැල අල්ලා සොදින වරල බැඳ ගෙන

අවුරුදු ක්‍රීඩා අතර මංවිල්ලාවලට හිමි වන්නේ සුවිශේෂී ස්ථානයකි. අද මෙන් නොවී එකල නම් ගම්මන් ගම් කතුරු මංවිල්ලා බැඳී. කතුරු මංවිල්ලා බිඳින්නේ ආවාට හිසට නොව. මෙය දෙවියන්ගේ ක්‍රීඩාවකි. එහිසා කතුරු මංවිල්ලාව බැඳීමට පෙර මෙන්ම ගැලවීමෙන් පසු ද දෙවියන් උදෙසා යම් යම් පුද පුතා පවත්වන්නේය.

අහිත පදිමු රං මංවිල්ලා

අවුරුදු ක්‍රීඩා අතර මංවිල්ලාවලට හිමි වන්නේ සුවිශේෂී ස්ථානයකි. අද මෙන් නොවී එකල නම් ගම්මන් ගම් කතුරු මංවිල්ලා බැඳී. කතුරු මංවිල්ලා බිඳින්නේ ආවාට හිසට නොව. මෙය දෙවියන්ගේ ක්‍රීඩාවකි. එහිසා කතුරු මංවිල්ලාව බැඳීමට පෙර මෙන්ම ගැලවීමෙන් පසු ද දෙවියන් උදෙසා යම් යම් පුද පුතා පවත්වන්නේය.

